

tastede. Det er min fulde Overbevisning, og jeg tillader mig derfor indstændig at anmode saavel den ærede Minister som det ærede Thing om at hjælpe til, at det bliver muligt at faae et brugbart Forslag ud af det her foreliggende. Jeg skal tilføje, at jeg naturligvis ønsker det behandlet i et Udvalg, idet jeg godt indser, at der kan være Punkter, som man kunde give en heldigere og rigtigere Affattelse. Naar man vil forene sine Kræfter om at faae noget Brugbart og Nyttigt ud deraf, haaber jeg, at det skal lykkes, og jeg har det Haab, at det skjøndt det andet Thing ganske vist ikke har vist sig meget tilbøjeligt til at gaa i den Retning, Flertallet her ønsker, dog vil være muligt at komme til en Overenskomst med det.

Justitsministeren (Klein): Saaledes som det er udtalt af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, er jo det Lovforslag, som her er indbragt, ganske overensstemmende med det Lovforslag, der var til Behandling i næstforrige Samling her i Thinget, men som ikke dengang blev gennemført. Jeg havde dengang Leilighed til at udtale mig om Sagen og imod Lovforslaget, som det dengang forelaa, og jeg antager ikke, at det ærede Thing tror, at jeg skulde have forandret min Opfattelse af Sagen siden den Gang. I alt Fald har jeg ikke forandret den. Jeg har endnu ligesom for et Par Aar siden den Overbevisning, at det vilde være uforpærligt, om man vilde aabne Afgang for enhver ukyndig Person til at udøve Vægevirkomhed, uden at der blev truffet Foranstaltninger til at føre den efter min Formening aldeles uundværlige Kontrol med, at der ikke af en saadan Virksomhed skulde flyde de største Fare og Ulykker, ikke blot for enkelte Personer, men for store Samfundskredse. Det Forslag, der, som sagt, var under Behandling i Folkethinget for et Par Aar siden, gik gjennem dette Thing og blev her vedtaget med et stort Flertal; men, som det er blevet bemærket af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, strandede dette Forslag i det andet Thing, idet det blev skudt til Side ved en motiveret Dagsorden. Ligesom jeg har tilladt mig at bemærke, at jeg ikke har forandret min Anskuelse om dette Forhold, saaledes tror jeg ogsaa at turde sige, at der ikke er nogen Udflugt til, at det andet Thing skulde stille sig anderledes til Sagen nu, end det stillede sig for to Aar siden, i Særbeleshed naar man erindrer, at i Mellemtiden har i det andet Thing Spørgsmaalet om en Forandring i Kvassalverloven været til Forhandling og underkasted en meget omhyggelig Drøftelse, og at der paa denne Drøftelse har været støttet et Forslag, der til Slutningen blev vedtaget med overveiende Majoritet i det andet Thing. Under disse Omstændigheder er det mig ikke rigtig klart, hvad de Herrer, der have indbragt dette Lovforslag, egentlig have tilsigtet derved. Jeg vil imidlertid gaa ud fra, at det har

ligget dem paa Sinde virkelig at frembringe en Forandring i Lovgivningen paa dette Omraade, altsaa virkelig at drive Sagen et Skridt fremad i den Retning, de anse for at være den heldige, at det derimod ikke har været deres Tanke blot at ville give Leilighed til at vise, at der er Uenighed tilstede paa dette Punkt mellem Representationens to Afdelinger. Men naar jeg gaar ud fra, at det har været de Herrers alvorlige Hensigt at ville fremme en Reform paa dette Omraade, kan jeg ikke negte, at det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa de have grebet Sagen an, ikke er rigtig praktisk; om det maa være mig tilladt at udtale det, forekommer det mig, at det vilde have været naturligare at fortsætte Forhandlingerne og Arbejderne i Retning af en Reform af Kvassalverlovgivningen paa Grundlag af det Arbejde, der blev Resultatet af Forhandlingerne i den sidste Samling, istedetfor at vende tilbage til det Lovforslag, der blev vedtaget i Folkethinget, men forkastet i det andet Thing i næstforegaaende Samling. Det er jo Tilfældet, som det ogsaa er blevet nævnt af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at Justitsministeren ingenlunde har stillet sig uvillig overfor enhver Reform paa dette Omraade. Det ærede Medlem har nævnt, hvorledes den motiverede Dagsorden, hvormed Sagen sluttedes i det andet Thing i næstforegaaende Samling, indeholdt en Opfordring til Justitsministeren om i den følgende Samling om muligt at fremkomme med et Forslag, og han har tilføjet, at Justitsministeren ogsaa efterkom denne Opfordring og virkelig forelagde et Lovforslag. Man kan nu have forskellige Meninger om dette Lovforslag, om hvorvidt det var hensigtsmæssigt, heldigt eller ikke, men det fremgaar dog i alt Fald af selve denne Fremleggelse af Lovforslaget, at Justitsministeren i og for sig har aabent Die for, at der virkelig trænges til en Reform paa dette Omraade. Men naar saa er, tror jeg ogsaa, at man virkelig vil gavne Sagen mere ved at knytte de videre Forhandlinger til, hvad der blev Resultatet af Forhandlingerne i forrige Samling i Landsthinget, end ved, som sagt, at gjenoptage det ældre Lovforslag, der kun blev vedtaget af Folkethinget. Naar jeg har haft Die for, at en Reform paa dette Omraade maatte være ønskelig, saa er det imidlertid, som jeg tidligere har haft Leilighed til at udtale, ikke, fordi jeg for mit Vedkommende deler den Anskuelse, at man i og for sig vil gjøre en Velgerning imod Menneskeheden ved at aabne Afgang for uegnerede Personer til at øve Vægevirkomhed. Det er ikke, fordi jeg har den Opfattelse som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Clausager), at der er mangen en Mand, der ifølge en genial Natur skulde være bedre istand til at helbrede for Sygdomme, end de Mænd, der have gjort det til deres Livsopgave at staffe sig Kjenndskab til det menneskelige Legeme og studere de bedste Midler